

Sonetul dimineții

Felix

S-a-ndepărtat al nopții negru fald,
Luând cu sine stelele captive,
Și zorii ciripesc pe portative
Vărsându-și rubiniul în smarald.

Călcând pe orizonturi relative,
Se-nalță soarele ca un herald,
Vestind semeț invazia de cald
În care binele să se cultive.

Zvâcnește roua într-un ultim spasm,
Stingându-și cea din urmă nestemată
Dintr-un decor care părea de basm,

Și-n dimineața binecuvântată
Rostesc din suflet, cu entuziasm:
Primește-mi închinarea, Sfinte Tată!

Simion Felix Marțian